



ost-ra-var

Festivalový ovar

Zpravodaj 2

čtvrtek 27. 11. 2014

Editorial s. 1 | Rozhovor s. 2 | Masné krámy s. 3 | Recenze a ohlasy diváků s. 4-10
| Program s. 11

Blankytné nebe

Tak to vypuklo. OST-RA-VAR otevřen, štoly prokopány, haldy voní ranní mlhou. Po prvním dnu vám přinášíme několik recenzí a rozhovor s herci Divadla Petra Bezruče. Sešli se nám velmi pozitivní reakce na orientační mapu, za což velmi děkujeme. Čerství příchozí díky ní věděli, kam se v Ostravě šustnout, zejména, co se kultury divadelní i stolovací týče.

Editorial je vždy vděčný žánr. Šéfredaktor se v něm může, po vzoru Heleny Alvingové z inscenace **Přízraky**, vyzpovídat svému pastorovi - tedy všem čtenářům. Tímto se omlouváme Divadlu loutek Ostrava, které jsme zmínili v tiráži, byť se OST-RA-VARu již neúčastní. Především se ovšem omlouváme NDM, které není „Národní divadlo“, nýbrž Národní. Tím jsem snad vyčet lapsů z naší strany vyčerpал. Nicméně by mne zajímalo, jak dopadla včerejší luštvka a zda všichni správně uhádli „velmi záludné“ řešení malého rébusu. Souvislost s populárním pokrmem naší redakce v klubu Divadla Jiřího Myrona, tedy tlačenkou, je čistě náhodná a „už vůbec“ nejde o podprahovou reklamu.

Naštěstí v editorialech je prostor také pro radosti veskrze kladného charakteru. Toto číslo je v blankytně modrém obalu, stejně jako obloha, kterou jste mohli nad Ostravou vidět. Slunce se prý rovná příslibu. Po loňském ročníku jsme se poučili z krizového vývoje, kdy šla čísla Zpravodaje do tisku prakticky zároveň se svítáním. Nyní jsme vypracovali speciální systém dělby práce a včerejší číslo bylo hotové již k páté ranní. Nikdo však

nezůstává ochuzený o unikátní vůni čerstvě vytištěného sešitu.

V aktuálním čísle přichází další výrazná inovace, která vás bude provázet do konce festivalu. Vloni se inscenacím udělovaly namísto tradičních hvězdiček poněkud frapantní vykřičníky á la logo Ostravy. Letos jsme zvolili přímočařejší grafickou značku hodnocení. Inscenace, která od nás obdrží patero jitrnic, je dle našeho mínění více než vynikající. Padlo také rozhodnutí zásadním způsobem obměnit celebrity, které udíleli „hvězdičky“ jednotlivým festivalovým inscenacím. Nyní dáváme přednost spíše studentům z různých českých pracovišť (Brno, Olomouc, Opava a Praha), kteří nám svými hodnoceními jistě nasekají velkou dobrotu. Stražte oči a nos, uvidíte a ucítíte již v tomto čísle.

Zároveň děkuji všem ochotným respondentům, kteří přispívají do naší divácké ankety drobnějšími i většími glosami. Velmi si ceníme otevřenosti, s jakou našim redaktorům někdy říkáte svůj názor. Bez nich by byl náš FESTIVALOVÝ OVAR čímsi ochuzený a poloviční. Názorová diverzita je kořením diskuze nejen na divadelních festivalech, ale tvoří smysl naší civilizace. Tak si jí pojďme řádně užít do...divadla.

Martin Řezník Macháček

"Není to žádná trága."

S herci Dušanem Urbanem a Norbertem Lichým jsme si vyprávěli v kuárně Divadla Petra Bezruče před festivalovým uvedením inscenace Čekání na Godota.



Martin Macháček: Čekání na Godota je titul, který si z dramaturgií Bezručů, jak ji znám, moc nezdá. Je to pro vás výzva?

Dušan Urban: Já nevím, jestli Čekání na Godota vyčuhuje z dramaturgie Divadla Petra Bezruče. Já si myslím, že se naše divadlo vyznačuje tím, že dělá projekty, co se zkrátka nedělají a nedělali v Ostravě nikdy. V tomhle to není ničím výjimečné. A jestli je to výzva, tak možná v tom, že tenhle Beckettův text je vlajková loď absurdního divadla. Možná v tom je zvláštní a těžký.

Norbert Lichý: Já musím souhlasit s tím, že Čekání na Godota nevybočuje z dramaturgie Divadla Petra Bezruče, jak ho znám třicet let. Tuhle inscenaci neberu jako výzvu, ale spíš odvahu vůbec něco takového uvést. V současnosti, kdy se hledí na prodejnost a na to, aby se publikum mohlo potřhat smíchy, tak jsme sáhli po titulu, který vyžaduje určitou diváckou zkušenost, znalost divadla a trpělivost. Pro nás je to výzva hlavně v tom, abychom obstáli. Když jsme zkoušeli, měl jsem obavy, že se to tak dvacetině diváků nebude líbit, protože to je normální. Naopak není normální,



že by se to mohlo líbit všem. Lidi se baví, tleskají a zatím nikdo neodešel. Zase máme splněno.

DU: Před premiérou jsme měli přání, aby se kritici i diváci rozdělili na úplně nadšené a strašně zklamané. Reakce máme zatím nadšené, ale kdo ví, jak to dopadne dneska.

MM: Je to něčím vážnějším?

NL: Určitě jsem nemyslel, že hra je vážná. Není to prvoplánová, povrchní řachanda. My jsme vsadili na cestu pro mě u divadla nejmilejší, „hereckou partnerinu“ a nerežijní exhibicionismus.

DU: S tím do toho šel také režisér Štěpán Pácl a nechával nám velký prostor na rozehrávky gagů a situací mimo předepsaný text.

NL: Já jsem tím nechtěl říct, že jsme na to přišli sami dva...

DU: Tak jistě. Jenom jsem tě doplnil.

NL: To jsi řekl krásně.

Lukáš Kubina: Říkal jste, že většina publika je nadšená. Co z toho usuzu-

jete?

DU: Je to zvláštní. Divák tam neuvidí žádnou estrádu, žádný povrchní humor. Všechno jde v téhle inscenaci docela na dřeň a to se v divadlech moc nenosí. Měl jsem za to, že to je pro náročnějšího diváka a jak podotkl tady Bertík: „Lopaty bych na to nezval“. Najednou mi přijde, že lidi chtějí i tenhle typ přemýšlivého divadla. Nepotřebují jenom to, co se teď děsně traduje – čím víc si herec utře nos židlí, tím odchází spokojenější a sál praská ve švech. Koneckonců to známe i od nás z divadla. Máme vyprodáno do konce roku.

NL: Je to milé potvrzení, že na tom divadlo není tak špatně, jak jsem si myslel. Obavy z nasazení něčeho těžšího jsou zbytečné. V Ostravě je dobrý divák, uvidíme, co na váš vzorek. Není to žádná trága. Nedusíme problémy, nechceme nikoho deptat ani psychicky ničit. Je to docela milá, těžká inscenace.

MM: Myslíte si, že objevuje trend, že náročnější inscenace nahrazují takzvané řehtačky?

DU: Bylo by to skvělé.

NL: Aby se neurazili kolegové v ostatních ostravských divadlech, myslím, že i další zdejší soubory se snaží uvádět náročnější kusy. Já do divadla už moc nechodím, protože ho mám za celou dobu už docela dost.

DU: Já právě taky.

NL: Dramaturgie divadel by měla být bohatá. Když vlastníte předplatné, čekal bych, že za rok uvidím různorodé, pestré kousky, ne všechny stejné. Každý dobrý dramaturg ví, že potřebujeme věci typu Čekání na Godota stejně jako řehtačky i tragédie. Čím barevnější to bude, bude to pro diváky atraktivnější.

Město bezprizorních dětí

Jeden můj známý kdysi prohlásil, že do Ostravy se jezdí umírat...blahem. Možná se sem ale jezdí pouze přečkávat bezčasí, které zažívají postavy Beckettova Čekání na Godota a Ibsenových Přízraků. To, co jsem viděla, byla esence samoty, kvůli které by se časem zabil asi každý. Bylo na ní zábavné, že to nebyla samota dospělácká, ale spíš dětsky infantilní, plná radosti a plyšových kostek. Jakoby Ostrava byla pokojíčkem plným hraček a jednou dobře utaženou smyčkou, do které člověk nepadá jako do pasti, ale zkrátka do ní vejde a pak se po zbytek dospívání a života škrtí. Zkrátka kdo umře teď a tady, vyhrává. Dneska jsem myslela na smrt celý den, a proto jsem se nechala potetovat. Kreativní atmosféra za každých podmínek je na divadelních festivalech to nejvíce sexy, stejně jako kérky i smrtky. Na některých lidech je tetování ta jediná, skutečná kvalita a jediný důvod, proč žijí je nést informaci tetování na kůži, dokud se nerozloží, Na zátylek jsem si dala pěkný ornament, ostravský blankytně modrý vykřičník.

Miriam Šedá

„V nejhorším případě vám můžou plivnout do ksichtu.“

Studenti Janáčkovy konzervatoře v Ostravě zvolili pro svou klauzurní inscenaci **Ženitbu N. V. Gogola**. Komédie o lidech, kteří se ženit a vdávat ve skutečnosti nechtějí a okolí je do toho vehementně nahání. S notnou dávkou autorské ironie zde defilují karikaturistické postavy odsouzené k žití ve své sebelítosti a neschopnosti pohnout se z místa.

Hybnou silou, doslova živlem představení byl **Štěpán Kozub** v roli Ilji Kočkareva. Mrštné pohyby a důrazná dikce podpořená přirozenou dispozicí nosového hlasu ukázaly jeho nepochybný (nejen) komediální talent. Jeho hýření by vylepšilo mírné zjemnění, zvědomění gest a plynulejší provázanost stříhů poloh. Ovšem scéna bez Ilji se stávala netečnou a čekala na jeho návrat. Plnokrevné postavičky Štěpána a především Žvanikina vystavěl také **Jakub Burýšek**. Omšelý seladon a mužoret rozšafně pohazuje hůlkou až jí porazil Arinu, sestru své potenciální nastávající, ale on vše přezíravě mýjel. Nonšalantně plul rozhovorem dál s šibalským výrazem na líbivé tváři.

Na druhou stranu dohazovačka Tekla (**Aneta Klimešová**) se nedokázala odrazit od poněkud povrchní stylizace, kdy bez předepsaných replik neví, co se sebou na scéně počít. Silný potenciál babky všeznalky a všudybylky rozpačitě přebýval na jevišti bez většího zásahu do běhu událostí. Škoda velká, protože minimálně s výškou herečky by se dalo vyhrát více!

Stejně jako se nacházely hluché proluky v hereckých výkonech, procházely i celou inscenací. Některé scénky inscenátoři propracovali detailně, s postupnou gradací gagu až k bránici třepotajícím pointám. Jiné prošly jen tak, aby o kousek posunuly dění a diváky příliš nevzrušovaly. Hra, která běžně bývá třesnutou komedií, se změnila v sinusoidní houpačku ústící kamsi do ztracena.

S drivem veselohry zmizela i scelující myšlenka či výraznější inscenační koncepce. Chápu, že režisér a pedagog Václav Klemens chtěl předně najít herecké výzvy odpovídající naturelu studentů a dát jim příležitost ukázat všechno, co v nich doposud jen dřímalo. Jenže o probuzení si žádalo více tvůrčích stránek začínajících umělců a toto ochuzení nedokázalo spravit ani nadšení divadelním školám vlastní.

Jiřina Hofmanová

Jiřina Hofmanová



Kateřina Balíková



Kateřina Málková



Přízračný začátek

Inscenace **Přízraky** v sobě mísí hned několik žánrů. Drama volně přechází do rozvolněné konverzačky, která se vzápětí stává až tragikomedii. Scénické akce převážně chybí, což celkovému dojmu bohužel ubírá.

Nicméně, **Přízraky** jsou inscenací, kde sklídí herecká práce nemalou pozornost. Každá postava je charakterizována za pomoci sebemenších detailů - gesta, postoje i rytmizace či intonace replik. Služebná Regina (Zuzana Trupová) je královnou přetvářek. Mění své vystupování podle toho, co považuje v nastalé situaci za nejvýhodnější. Během rozhovorů se svým otcem je patřičně upjatá a nadřazená. To se ovšem mění, je-li na blízku třetí osoba. Z arogantní a nemilující dcery se za přítomnosti Pastora stává pokorná a nejistá služebná.

Z obličejů distingované a úzkoprsé Heleny Alvinové (Alena Sasínová-Polarczyk), nejdou za žádnou cenu vyčíst pocity, které v ní bouří, na to si své vystupování hlídá příliš dobře. Velmi snadno lze její rozpoložení vysledovat skrze pohyby rukou, které poutají pozornost i díky stříhu kostýmu. Pokud chce proti něčemu vzdorovat a potřebuje získat sílu, zatíná pěsti, jestli je naopak nervózní a cítí se nepříjemně, pohyby jejích prstů se zrychlí. Jsou to drobné detaily, ale právě ty vytvářejí celistvost postavy.

Podobně je tomu i u postavy Jakuba Engstranda (Vladislav Georgiev), který je za pomoci houpavého postoje v dobrém kontrastu k postavám zastupujícím vyšší společnost. Engstrand je jako jediný

uvolněný až rozevlátý. Řečí těla dává na odív, co si myslí o ostatních a společnosti. Je svobodný a přirozený. Osvald Alving (Albert Čuba) působí jako rozervaný hrdina, který balancuje na pomezí sebejistého muže a úzkostlivého člověka, který se bojí své smrtelnosti.

Fotografický ateliér, do kterého je inscenace částečně zasazena předznamenává příběh hry. Nejenom že fotografie oživují vzpomínky jakéhokoli charakteru, ale zároveň poukazují na záměrnou stylizovanost fotografovaných. Lidé před aparátem všemožně pózují, přetvářejí se a dávají na odív svou spokojenost, i když se jí jim třeba nedostává.

Škoda, že scénografické provedení v Aréně není propracovanější a působivější. Ani tolik nevdá kombinace některých objektů, které jsou ve zbytečném a zvláštním kontrastu (dřevěný ošoupaný stolek vedle moderního gauče, atp.), ovšem celkový obraz prostoru postrádá estetické cítění. Působí to až dojmem učebny některé z divadelních škol, kde je vše poslepované z toho, co dům či fundus dal. Škoda. Ovšem i tak jsou **Přízraky** dobrým výkopem letošního OST-RA-VARu, jen tak dál.

Magda Zicháčková

Martin Macháček	
Magda Zicháčková	
Jiřina Hofmanová	
Kateřina Balíková	
Kateřina Málková	

"Myslím, že to byla dobře zvolená inscenace na začátek OST-RA-VARu. Jsem spokojená a zvědavá, co přinese večer."

studentka DAMU - Praha

"Jak jste si všimla, stojím bokem, protože jsem ještě teď plná dojmů. Chci si to ‚doprožít‘. Hodně se mi líbily herecké výkony. Zapůsobilo to na mě, a to, i když mi to téma není úplně blízké. Herci mi to dokázali předat. Přeji jim proto pevné nervy a hodně zdraví."

studentka UP - Olomouc

"Musím říct, že se mi hodně líbilo, jak byly ony patetický situace postavený s velkým nadhledem, jakoby humorně. Tím, že je publikum většinou znalé této hry, tak dokázali diváky rozesmát v takových chvílích, kdy by se normální publikum asi nesmálo. To mi přišlo na tomhle představení jedinečný a takový geniální."

studentka FF MU - Praha

"Musím říct, že se mi to moc líbilo. Herecké výkony byly opravdu skvělé. Seděla jsem vpředu, takže jsem měla výborný výhled a asi o to víc to na mě zapůsobilo. Nevím, jestli se vzpomatuju do dalšího představení..."

studentka UP - Olomouc

"Znám Arénu delší dobu, jezdím sem už okolo pěti let a vždy, když je v obsazení Alena Sasínová-Polarczyk, tak už předem vím, že to bude něco úžasného. Chtěla bych reagovat na předchozí názor, s kterým zcela souhlasím. Kdyby to měla být rozhlasová inscenace, tak je to naprosto skvělé. Bylo to výborně zpracované, ale nebyla jsem si jistá scénickou akcí v první polovině. Bylo to méně dynamické; asi bych čekala větší zkratku."

studentka UP - Olomouc

"Myslím, že kdyby to byla, zvláště v první polovině, rozhlasová inscenace, tak by se vlastně nic moc nestalo."

publicista - Olomouc

Jak chutná rodinné drama

Jeden den, dvě rodinná „dramata“ a každé naprosto odlišné. Po **Ibsenových Přízracích Komorní scény Aréna** se představil se svou **Večeří** činoherní soubor **NDM**, uváděnou v české premiéře. Nutno dodat, že je to právě text Keese Prinse na motivy románu Hermana Kocha, na němž ostravská inscenace stojí. Bez jeho nepopíratelných kvalit by se totiž z **Večeře** pravděpodobně stala jen tuctová „konverzačka“.

Na scéně hraje prim zejména pánská část osazenstva. **David Viktora** se stylizuje do role člověka za každou cenu odmítajícího zapojení do rodinného kruhu žijícího v přepychu a nezapomíná jim to ostentativně připomínat. Jeho (často nasazovaný) ironický tón je nejednou osvěžením jinak mnohdy vypjatých situací. Ve stejné pozici vystupuje **Václav Klemens** jako manažer restaurace. Ten svým „perfektním načasováním“ přesně ví, kdy se objevit na scéně a přítomným vlezle do detailu popisovat jednotlivé chody večeře. I když se princip jeho výstupů jen opakuje, přes to pokaždé vyvolávají nadšené ohlasy z publika a bezesporu také nejvíce napomáhají celkovému rytmu inscenace. Méně výrazný jsou výkony **Renáty Klemensové** a **Pavlíny Kafkové** nemluvě. Ty prakticky neustále kolísají na hranici uvěřitelnosti, kdy je občas těžké rozeznat, zda se jedná o komický či vážně míněný výstup.

Nepochopené pro mě zůstávají jen (nejspíš) filmově pojaté přechody mezi jednotlivými scénami v podobě projekcí,

doprovázené světelnými efekty a zpomalenými pohyby účinkujících, které dynamizaci inscenace nepomáhají, ba právě naopak jí ubírají. Stejný problém nastává při zdlouhavých dialozích, v nichž se postavy navzájem obviňují ze svých životních kroků, což se týká zejména slovních výměn mezi Paulem a Sergem.

Večeře je velmi aktuální hrou, jež se nebojí odhalovat i tak citlivé téma, jakým může být otázka postavení se tváří v tvář vlastním chybám, umně skrytá za nelehké rozhodování o osudu svých dětí. Kdyby inscenace neoscilovala mezi bezesporu skvělou dramaturgickou volbou a místy až nejistým režijním uchopením, mohla by patřit k tomu nejlepšímu, co bylo možné v režii Petera Gábora za poslední dva roky na OST-RA-VARu v činohře NDM shlédnout.

Kateřina Balíková

Magda Zicháčková	
Jiřina Hofmanová	
Kateřina Balíková	
Kateřina Málková	

"Překvapilo mě, že divadlo prezentuje právě tento titul. Na první pohled se totiž jeví jako problematika dětí. Vlastně je to ale o poměrně závažných potížích rodičů, kteří sami neví, jak se k nim postavit. Podobný titul se u nás na jevišti moc často neobjevuje, ale myslím si, že je docela potřebné, aby diváci dostali určitou reflexi sami sebe."

Pavla Bergmannová, FF SUO

"Na inscenaci se mi líbilo, že poukazovala na soudobé sociální problémy. Fascinující pro mě byla postava vrchního číšníka, který podtrhoval absurdní chování zákazníků restaurace. Co bych vytkla, je délka inscenace, která mi připadala na takovéto konverzační drama příliš rozvláčná."

Lenka Řičánková, KDS FF MU

"Perfektní dramaturgie a dobré herecké výkony. Jediné, nad čím přemýšlím, zda se takové představení hodí do této historické budovy, ale jinak jsme byli spokojeni. Negativní je pouze fakt, že mám teď hlad."

Lukáš Semerák, podnikatel

„Jaká škoda, že k brilantnímu vybroušení myšlenky o tom, že osudem řeckých oliv se zabýváme víc než tím bídným lidským, stačilo pár ráznějších tahů režisérova pera!“

Jiřina Hofmanová, FF MU

"Zajímavý současný text. Pro mě styl klasické činohry, který mi není úplně blízký. Ale myslím si, že se jedná o inscenaci hodnou pozornosti."

Tereza Sochová, DISK

„Překrásné místo. Usměvavé tváře. Podme pryč.“

Čekání na Godota, poslední střeďeční představení, se zdálo jako čirá zlomyslnost. I když pozdní čas v mnohých divácích vzbuzoval spánek, vytrvalci svého rozhodnutí určitě nelitovali. Ačkoliv Beckettův text se vyznačuje především tématy jako marnost nad marnost a absolutní zoufalství, v herectví se nic z toho neodrazilo.

Estragon s Vladimírem, tedy Gogo a Didi, byli v podání Norberta Lichého a Dušana Urbana neutuchajícími, energicky výbušnými klauny. Ať už jako malí kluci, či nesmělí milenci, stále si udrželi svůj šarm, nadhled, nadšení nebo prostě jen selský (ne)rozum. Často jen tak blábolí, například když se častují urážkami. Občas ale vyřknou ty největší životní pravdy. Že cesta je vlastně cíl, ale pokud nemá smysl, stává se úplně zbytečnou. Má tedy cenu čekat na Godota, který nikdy nepřijde, protože alespoň čekání dává smysl životu lidí, kteří nic jiného nemají.

Hlasový projev obou herců se ze začátku vyznačoval decentně přehnanou dikcí a precizní výslovností. Většina gagů vycházela z repetitivnosti, duality v gestice, mimice i replikách. Výrazné byly i lingvistické šprýmy založené na vyčerpání veškerých možností významu.

Skrz tuto perfektně vystavěnou klauniádu se atmosféra inscenace posouvá ke krutosti a zároveň nepochopitelné blahosklonnosti Pozza ke všem zúčastněným, stejně jako zvláštní loajalita a agresivnost Luckyho.

Co si však postačilo bez jakéhokoliv předstírání, bylo reálné utrpení Michala Sedláčka, umocněné bezduchým bíle nalíčeným obličejem. Jeho pohybové či překotně přeřikávané pasáže s návazností na Vladimírův přerod dotvářely konzistentní tvar. Právě v důsledku briskně odříkané Luckyho repliky zastupující pracující lid, jež by neměl mít žádný hlas ani názor, vyplynuly vizionářské i existenciální myšlenky i samotná možnost formulovat vlastní idee i u Didiho.

Ačkoliv veškerá míra absurdnosti v Godotovi Divadla Petra Bezruče dosáhla vrcholu, vytváří prazvláštní, ale žádoucí řád. Například proto, že Gogo Didiho nemůže opustit, neboť by bez něj nepřežil. Vždy se o to pokusí hlavně z toho důvodu, že potřebuje slyšet, že k sobě patří. Stejně tak i proto, že i když každý den stejně skončí, vyjde měsíc a oni nebudou muset dál čekat na Godota, zůstanou stát a čekají, protože to je smysl jejich bytí.

Kateřina Málková

Martin Macháček	
Milo Juráni	
Jiřina Hofmanová	
Kateřina Balíková	
Kateřina Málková	

Z představení ČEKÁNÍ NA GODOTA

"Bylo to nadprůměrné. Čekal jsem, že to zhruba takhle bude. Norbert Lichý byl pro mě úplně excelentní.

Zaujala mě souhra těch dvou protagonistů. Byl jsem trošku zklamaný z představitelky Pozza. Když byli na scéně Didi a Gogo, tak to sedělo, mělo to kadenci a ve chvíli, kdy přišel Pozzo s otrokem, tak jsem měl pocit, že to trochu uvadlo."

Jakub Plot, FF SUO

"KS: Mně napadlo, že bylo super, jak to rozehráli herecky a že to bylo uděláno do grotesky. Většinou si představím něco hrozně statického a tohle byla hodně rozpohybovaná scéna.

ZK: Já souhlasím, navíc se mi líbila rezonance mezi těmi hlavními postavami. Bylo úžasné jak si sedli a doplňovali se ve všem."

Kateřina Suchanová– Zuzana Krouchlová, Praha




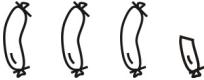




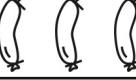
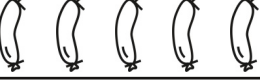




"Aký má zmysel inscenovať absurdnú drámu v súčasnosti? Nachádzame v nej len zábavné skracovanie času do príchodu Godota? Aký je dnes deň? Pretransformovalo sa Čakanie na Godota do prokrastinácie? Je toto to správne miesto na čakanie? Chceme aby tento Godot prišiel práve dnes? Chceme aby Godot vôbec prišiel?"

Ján Balaj, VŠMU Bratislava.

Z představení ŽENITBA

„Líbil se mi ten v klobouku – Ilja. Byl skvělý, na něm to stálo a sním to padalo. Bez něj by to nebylo ono. Hodně mi naopak vadila matka – teta, ta se mi velmi nelíbila. A vadili mi děti, co tam křičely. Bavilo mne to a konzervatoristi jsou šikovní, myslím, že by se od nich mohli učit i jamáci.“

Magdaléna Baumannová, FF MU

HODNOCENÍ	ŽENITBA	PŘÍZRAKY	VEČEŘE	ČEKÁNÍ NA GODOTA
Michaela Malčíková (MdB)				
Marcela Magdová (DAMU)				
Eliška Sedláčková (FF UP)				
Jasmína Finkeová (FF SUO)				

DNES

10:00 NEUVĚŘITELNÉ PŘÍHODY JULIE
A NATAŠI

Komorní scéna Aréna

13:00 PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM

NDM / zkušebna Divadla Antonína
Dvořáka

13:00 KLUB OUTSIDERŮ

Divadlo Petra Bezruče / Márnice

16:00 HRÁZ VĚČNOSTI (host festivalu)

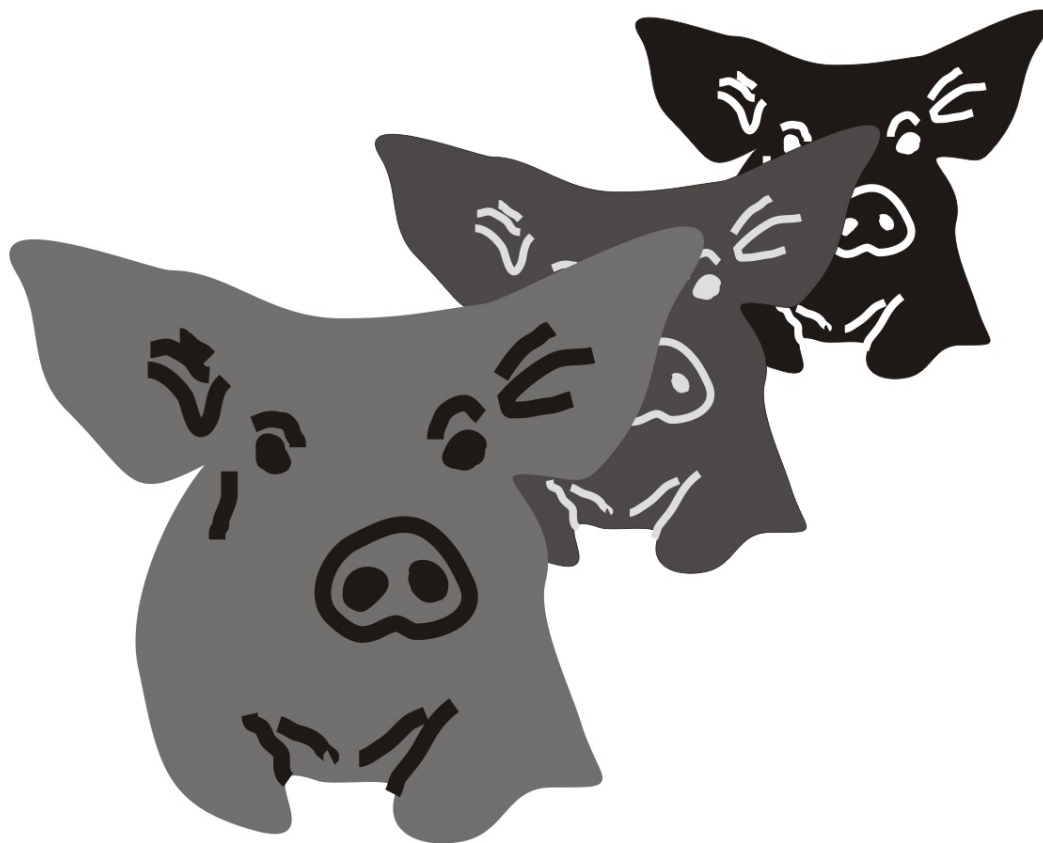
Stará Aréna

18:30 ZA VODOU (Dokud nás smrt...)

NDM / Divadlo Antonína Dvořáka

21:30 BÍLÝ MUŽ A RUDÁ TVÁŘ

Komorní scéna Aréna



"Hrozná vepřová hlava"

Šéfredaktor: Martin Macháček

Redakce: Kateřina Balíková, Jiřina Hofmanová, Kateřina Málková, Magda Zicháčková,
Miriam Šedá, Miloslav Juráni

Grafik: Lukáš Kubina

Festival pořádá činohra Národního divadla moravskoslezského ve spolupráci s Komorní scénou Aréna, Divadelní společností Petra Bezruče za podpory statutárního města Ostravy.